

Národní observatoř mapuje vzdělávací a kvalifikační potřeby regionů

Prvním a zatím v ČR jediným projektem, s nímž v rámci mezinárodního programu Leonardo da Vinci naše země vstoupila do větve Přehledy a analýzy, je projekt nazvaný **Pravidelné předvídání vzdělávacích potřeb: srovnávací analýza, vypracování a aplikace metodologie**. Probíhal v letech 1999-2001 ve spolupráci s partnery ve čtyřech členských zemích EU – Francie, Německo, Irsko a Nizozemsko – a ve třech kandidátských zemích – ČR, Slovinsko, Polsko. Za českou stranu se projektu zúčastnila Česká národní observatoř zaměstnanosti a vzdělávání, která byla i koordinátorem projektu, a Centrum pro ekonomický výzkum a postgraduální vzdělávání Univerzity Karlovy (CERGE UK).

Cílem projektu bylo prozkoumat existující informační systémy zabývající se trhem práce a metody uplatňované při prognózování potřeb vzdělávání a odborné přípravy ve čtyřech členských zemích (Francie, Německo, Irsko a Nizozemsko) a porovnat je s dostupností dat a s metodami, které jsou uplatňovány v kandidátských zemích. Výsledky projektu mají pomoci při vytváření nových přístupů k metodologii, analýze a prognostice vývoje na trhu práce v postkomunistických zemích.

Výstupy z projektu shrnuje publikace **„Předvídání kvalifikačních potřeb: Vypracování a pilotní ověření metodologie“**, kterou Národní observatoř vydala v českém i anglickém jazyce. Publikace přináší především metodologické poznatky. Proto ji hlavně přivítají ti, kdo předpovědi ve své analytické činnosti hodlají využívat, např. odborníci na trh práce a vzdělávání, výzkumní pracovníci v ekonomické a sociální oblasti, instituce zabývající se sběrem dat. Více informací o publikaci lze získat u Národní observatoři, Národního vzdělávacího fondu, Opletalova 25, Praha 1, tel: 02/24500542, havlickova@nvf.cz, Ing. Věra Havlíčková.

Na základě zmíněného mezinárodního výzkumu byla navržena metodika prognostického systému pro analýzu a předvídání kvalifikačních potřeb na trhu práce v ČR, která za předpokladu jistého obohacení datových zdrojů a vylepšení datových struktur bude pravidelně přinášet hrubý kvantifikovaný odhad kvalifikačních potřeb na celostátní úrovni. Již dnes však je možné provádět analýzu kvalifikačních potřeb v konkrétním regionu či sektoru na základě navržené metodiky.

Taková analýza byla odzkoušená v regionu Severozápad ČR, tedy oblasti, která má v současné době značné hospodářské potíže a velmi nepříznivou situaci na trhu práce. Jako sektor byl zvolen nejen naší zemí, ale i partnerskými zeměmi – Francií a Slovinskem – cestovní ruch. Výsledky dotazníkového šetření spojeného s diskusí v expertních skupinách v regionu Severozápad přinesly řadu údajů o zvláštích regionálního vývoje tohoto sektoru. Například se prokázalo, jak hluboké rozdíly v podmínkách rozvoje cestovního ruchu v jednom regionu existují. Zatímco v Karlovarském kraji je hotelnictví a lázeňství dominantním odvětvím, kterému dlouhodobě scházejí některé kvalifikované profese na trhu práce (např. recepční se znalostmi jazyků a komunikačními schopnostmi, rehabilitační či jiný speciální zdravotnický personál), Ústecký kraj v cestovním ruchu zaostává. Bližší údaje obsahuje zmíněná publikace „Předvídání kvalifikačních potřeb: vypracování a pilotní ověření metodologie“.

Podobnou analýzou trhu práce a kvalitativní analýzou kvalifikační poptávky se zabývalo další nedávno ukončené šetření, které Národní observatoř realizovala. Jde o podnikové šetření ve vybraných odvětvích regionu Severozápad. Observatoř tak pokračuje v mapování deseti okresů regionu NUTS II Severozápad z hlediska kvalifikačních potřeb a situace rozvoje lidských zdrojů, tentokrát v pěti vybraných odvětvích: Chemická výroba, energetika, výroba skla, por-

celánu a keramiky, ochrana životního prostředí, informační technologie a komunikace. Šetření formou řízených rozhovorů probíhalo v 155 podnicích různé velikosti. Zaměřilo se především na požadavky firem na pracovní sílu a na jejich práci s lidmi, způsoby řešení problémů chybějících znalostí a dovedností, hodnocení kvality absolventů škol a jejich personální rozvoj aj.

Ukázalo se, že důraz podniků na vzdělávání pracovníků se liší podle různých faktorů, např. podle typu vlastníků, velikosti podniků, podle odvětví atd. Analýza šetření byla zařazena do širší sociálně-ekonomické analýzy regionu, jeho trhu práce a vzdělanosti a kvalifikační struktury populace. Nesmírně ji obohatily i řízené pohovory ve skupinách odborníků a zástupců podniků a regionu.

Podrobnější výsledky tohoto výzkumu přináší studie **„Lidské zdroje v kontextu regionálního rozvoje“**, kterou právě vydává Národní observatoř zaměstnanosti a vzdělávání – Národní vzdělávací fond. Výsledky studie by měly přispět k rozšíření informovanosti o situaci v regionu a o kvalifikačních potřebách regionu Severozápad pro další plánování rozvoje lidských zdrojů v regionu a ke splnění podmínek pro budoucí čerpání prostředků ze strukturálních fondů EU. V případě zájmu o publikaci kontaktujte Ing. Alenu Zuckersteinovou, Národní observatoř, NVF, Opletalova 25, Praha 1, 100 00, zuckersteinova@nvf.cz, tel. 02/24500545.

(kaz)

V dubnu se na semináři v Klenčí pod Čerchovem poprvé sešli poradenští pracovníci příhraničních úřadů práce ČR a Německa. Akci organizovalo Národní informační středisko pro poradenství, NVF, Správa služeb zaměstnanosti MPSV ve spolupráci se Spolkovým úřadem práce v Norimberku.

Editorial

Vážení čtenáři,

v těchto krásných jarních dnech jsme v NVF a spřízněném okolí zažili radost z pracovního výsledku, protože dne 18. dubna projednala Rada hospodářské a sociální dohody naši Strategii rozvoje lidských zdrojů pro Českou republiku! Doporučila zároveň MPSV, MŠMT a MPO připravit materiál k projednání ve vládě s dopracováním návrhu příslušných realizačních kroků, termínů a institucionálního rámce.

Považuji tento krok za průlomový pro zásadní uchopení problematiky lidských zdrojů. I když od zpracování Strategie uplynulo jeden a půl roku, její myšlenky jsou stále aktuální a její naléhavost se jen prohloubila.

V porovnání konkurenceschopnosti mezi 47 zeměmi světa se ČR umístila v roce 1996 na 34. místě, v roce 1998 na 38. místě, v roce 2000 na 37. místě. Zaostáváme dokonce za Maďarskem (27. místo), které mělo horší výchozí pozici. Jako jeden z faktorů tohoto zaostávání je uváděna nedostatečná dostupnost a kvalita lidských zdrojů. Vzdělávací struktura české populace se sice zlepšuje, ale mnohem pomaleji než u zemí, které ve své konkurenceschopnosti stoupají vzhůru. V nejmladší věkové skupině do 35 let se již nemůžeme s neúspěšnějšími zeměmi srovnávat.

Jak známo, pokud jde o další vzdělávání, u nás jako systém neexistuje, není ani legislativně zajištěn ani podpořen některým z finančních nástrojů. Začátkem dubna jsem se zúčastnila mezinárodní konference v Kolíně nad Rýnem, na které odborníci z celé západní Evropy posuzovali úspěšnost různých finančních mechanismů, daňových odvodů do fondů na vzdělávání, individuálních účtů a jiných. Velmi otevřeně se diskutovalo i o neúspěšnosti zavedení některých z nich a hledaly se další možné přístupy inspirované zkušenostmi z jiných částí světa.

Jiné konference a diskuse odborníků řeší otázky nedostatku vedoucích osobností a mnoho dalších témat, která jako by se nás netýkala. Ale týkají se nás stejně, protože čelíme stejným konkurenčním parametrům, ba týkají se nás více, protože mnoho jiných konkurenčních výhod nemáme. Pohybujeme se více než deset let v evropském prostředí (převážně), máme přístup k celé řadě informací, známe podrobně systémy úspěšných zemí, známe naši realitu a jsme schopni zpracovat a uvést do života systém, který rychle vytvoří i u nás prostor pro rozvoj lidských zdrojů.

Na tomto místě jsme hovořili o Strategii částo. Teď dostala reálnou šanci stát se hlavním motivem rozvoje naší země. Budeme se snažit, aby neždřelo při slovech na papíře. Při jednání RHSD došlo k vzácné shodě vládní delegace, delegace zaměstnavatelů i odborů, že považují Strategii rozvoje lidských zdrojů pro ČR předloženou Národním vzdělávacím fondem za významný dokument, přínášející závažné podněty pro řešení otázek zaměstnanosti, vzdělávání a konkurenceschopnosti lidského potenciálu ČR. Možnost, která se tím otevírá pro vliv lidského kapitálu na prosperitu naší ekonomiky, nesmíme propást. Čas běží příliš rychle.

PhDr. Miroslava Kopicová,

ředitelka NVF

▶ Co přinesly projekty zaměřené na hodnocení kvality sociálních služeb

Od roku 2000 spolupracuje Národní vzdělávací fond s Ministerstvem práce a sociálních věcí (MPSV) na vytvoření nástroje, který by měl umožnit zjišťovat a ovlivňovat kvalitu služeb v některých typech sociálních služeb a vytvořit metodický postup hodnocení kvality sociálních služeb, včetně organizačního zajištění. Realizovalo se a stále ještě probíhá několik projektů, které se této problematiky týkají.

Tato činnost vychází z myšlenek „Sociální konference 1999“, pořádané MPSV a z navazujícího rámce reformy sociálních služeb, tak jak byla v tehdejší době vytyčena. Jako první byla projektovým týmem (ve složení vedoucí řešitelského týmu: PhDr. Irena Tomešová (NVF), vedoucí expert pro metodiku auditu: PhDr. Karel Kopřiva, CSc., expert pro ústavu pro klienty s mentálním postižením: Mgr. Milan Cháb, expert pro klienty s tělesným postižením: Mgr. Jiří Sobek, expert pro řízení ústavů sociální péče: PaedDr. Jiří Miler, projektová asistentka: Mgr. Zora Fídlarová (NVF), odpovědná pracovníce MPSV: PhDr. Jaroslava Sýkorová) řešena „metodika hodnocení kvality služeb v ústavech přímo řízených MPSV“. Metodika se již druhý rok využívá v terénu, především v rámci dotačního řízení MPSV pro rok 2001, a stala se základem k vypracování metodik pro další služby: chráněné bydlení, azylové domy a pro oblast intervenčních služeb – poradenství a pro MPSV právě vypracováváný systém inspekci v sociálních službách.

Východiska metodiky pro oblast ústavní péče

Významnými principy, na kterých je přístup k metodice hodnocení kvality služeb postaven, jsou:

- Sociální nezávislost a autonomie klienta,
- Respekt ke klientovi a jeho právům,
- Účast klienta na procesu rozhodování.

Tyto principy jsou nadřazeny tradičním hodnotám ústavní péče, která vychází především ze zdravotnického modelu péče, jenž je naprosto nepřijatelný z hlediska individuálních potřeb, cílů a tužeb jednotlivých lidí.

Hodnocení kvality sociálních služeb se uskutečňuje v době, kdy současně probíhá dlouhodobá práce na definici standardů sociálních služeb, která v současnosti vyvrcholila vypracováním a publikací tzv. „Registračních standardů“. Zejména se respektuje členění charakteristik kvality na personální, provozní a procedurální.

Součástí projektu vytvoření metodiky hodnocení služeb v ústavech sociální péče bylo provedení hodnocení v 11 ústavech sociální péče, které tehdy byly přímo řízené MPSV. Závěrečná zpráva projektu z roku 2001 pak mimo jiné obsahuje některá důležitá zjištění, která jsou podrobněji uvedena níže.

Srovnání hodnocených ústavů s běžnou ústavní praxí v České republice

Porovnání může být nepochybně jen velmi hrubé, neboť poznání běžné praxe v ústavech je založeno na zkušenostech členů týmu s ústavu, s nimiž měli při různých příležitostech možnost se seznámit. S touto rezervou si troufá autorský tým v Závěrečné zprávě kromě dalších důležitých zjištění konstatovat, že

- hodnocené ústavy v průměru „běžnou praxí“ převyšují především v materiálních podmínkách péče (pokoje o malém počtu lůžek, moderně rekonstruované budovy, moderní vybavení),
- na rozdíl od „běžné praxe“ dále autoři pozorovali převážně korektní způsob oslovování uživatelů,
- režim většiny ústavů umožňoval poněkud větší svobodu při individuálním utváření programu všedního dne uživatelů,
- v některých ústavech pak byla patrná větší míra podpory v dílčích oblastech adaptačních dovedností (práce, nácvik dovedností sebeobsluhy).

Vcelku však lze konstatovat, že tyto snad zřejmé a případně jiné, méně jasné přednosti hodnocených ústavů vůči odhadované „běžné praxi“ jsou nepochybně pouze kvantitativní povahy a neznamenají změnu kvalitativní. Stejně jako v převažující části ostatních ústavů i zde v podstatě přetrvává dřívější model ústavní péče charakterizovaný velkým důrazem na zdravotní péči, malým důrazem na podporu rozvoje a udržení adaptačních dovedností, izolací uživatelů ústavu od vnějšího světa, nerespektováním práv uživatelů a centrálně řízeným, plošným (ne individualizovaným) poskytováním služeb.

Co přinesly projekty zaměřené na hodnocení kvality sociálních služeb

(pokračování ze str. 1)

Různá míra naplnění potřeb uživatelů s těžkým a lehkým postižením

Ve všech ústavech autoři zjišťovali, že potřeby uživatelů s těžkým postižením tělesným či mentálním jsou opomíjeny, zatímco potřeby uživatelů s postižením lehkým (nebo výjimečně nulovým) jsou uspokojivány často nadbytečně.

Uživatelé s těžkým postižením (zpravidla ležící, zejména s těžším mentálním postižením, resp. s demencí) nedostávali systematickou podporu v oblasti komunikace a žili tak v zásadě bez kontaktu. Už to samo dalekosáhle určovalo způsob poskytování služeb bez přihlídnutí k jejich potřebám a preferencím.

Uživatelé s relativně lehkým postižením, tj. ti, kteří byli schopni samostatného pohybu, byť i na vozíčku, a měli jen lehké či žádné mentální postižení, často (ne vždy) žili v ústavech spokojeným životem. Režim ústavu je zpravidla příliš neomezoval v individuálním utváření denního programu, protože mnoho úkonů sebeobsluhy zvládali sami, případně byli s to si domluvit časový posun, jaký potřebovali. Do obce se dostávali samostatně, protože nebyli odkázáni na doprovod. Pokud si našli zaměstnání mimo ústav anebo žili s partnerem, žili zhruba stejně svobodně jako lidé mimo ústav – s tím rozdílem, že byli ušetřeni některých domácích prací, které přebíral ústav, ač byli s to je vykonávat sami.

Uživatelé s těžkým postižením potřebují mnohem více služeb, než jaké dostávají. Uživatelé s lehkým postižením spotřebovávají více služeb než jejich postižení vyžaduje. Při způsobu financování sociálních, tedy

i ústavních služeb, ve kterém bohužel dosud nedošlo k podstatnějším, tak dlouho očekávaným změnám, je pro ústav nutně výhodnější pečovat za stejný příspěvek od státu o uživatele s lehkým postižením než o toho, který vyžaduje intenzivní služby.

Potřeba systematického posuzování míry postižení uživatele a z něj vyplývajícího nároku na poskytované služby

Autoři zprávy soudí, že je nezbytné přistoupit k důsledné individualizaci služeb, která by se opírala o důkladnou diagnostiku druhu a míry postižení u jednotlivých uživatelů, zaměřenou na stanovení nároku na potřebné služby. Bez těchto informací nelze kvalitu poskytovaných služeb hodnotit.

Dále soudí, že diagnostika postižení se v žádném případě nemůže omezovat na stanovení IQ či lékařské diagnózy stavu podmiňujícího tělesné postižení, nýbrž že musí zahrnovat posouzení kompetence v hlavních oblastech adaptace.

Úkol odpovědné, kvalifikované a úplné diagnózy postižení svým dopadem přesahuje oblast sociálních služeb a zasahuje např. i do způsobu posuzování způsobilosti k právním úkonům. Rovněž na základě zkušeností z tehdy provedeného hodnocení se autoři domnívají, že diagnostikou míry postižení by neměly být pověřovány samy ústavy. Diagnostika provedená ústavem slouží – podle zjištění – zájmům ústavu, nikoliv zájmům posuzovaného uživatele (ústav např. iniciuje osvobození od školní docházky, aby poté uživatele zařadil do vlastního systému vzdělávání).

Potřeba redefinovat poslání ústavů

Autorský tým se domnívá, že transformace ústavní péče směrem k evropské praxi vyžaduje novou definici poslání ústavů v příslušných zákonných normách. V této souvislosti na základě zkušeností z uskutečněného hodnocení 11 ústavů doporučuje:

- poskytovat služby na základě rutinního posuzování postižení tak, jak se promítá do oblastí adaptačních dovedností, a definovat služby, na jejichž uhrazení má uživatel na základě svého postižení nárok,
- rozšířit poslání ústavů o úkoly vztahující se k začlenění do obce (programy přechodu do obce, podpora zaměstnání na otevřeném trhu práce),
- rozšířit poslání ústavů o hájení práv a zájmů uživatele a plnění tohoto úkolu pravidelně kontrolovat,
- rozšířit spektrum poskytovaných služeb i o mimoústavní služby a dát tak ústavům možnost, aby se přeměnily v regionální centra služeb pokrývajících i podporu uživatelů žijících v obci (aspoň těm ústavům, kde takovou vizi dokáží formulovat – a takové ústavy se ve zmíněném hodnocení vyskytly),
- právně definovat formu kvazipěstounské péče v ekonomicky relativně samostatně fungujících jednotkách ústavu (domácnostech), které by pomohly řešit jednoduše a rychle závažný problém umístění dětí z důvodů tzv. sociálních.

PhDr. Irena Tomešová,
PhDr. Alena Kazdová

Odborné stáže profesních a výchovných poradců

V posledním březnovém týdnu proběhla v České republice již potřetí odborná stáž Academia, jejíž program zajistil národní koordinátor tohoto projektu – Národní informační středisko pro poradenství (NISP). Skupinu stážistů, která k nám do ČR v tomto roce přijela, tvořilo 8 poradců z Francie, Islandu, Portugalska, Španělska a Velké Británie, kteří měli možnost navštívit všechny typy institucí, které u nás působí v oblasti poradenství. Tyto stáže využívají také čeští poradci – například 13 poradců z České republiky zamíří během jarních měsíců do Norska, Finska, Německa, Irska, Velké Británie, Estonska a Dánska.

Academia (<http://www.ac-creteil.fr/steurop/>) je projekt evropských stáží pro profesní a výchovné poradce, který probíhá v rámci programu Leonardo da Vinci. K tomuto projektu se naše země prostřednictvím NISP připojila již v roce 2000. Profesním a výchovným poradcům dává šanci absolvovat týdenní stáže v zahraničí. Hlavním cílem projektu je zvýšit mezi poradci a jejich klienty povědomí o možnostech v evropských zemích a poskytnout jim příležitost nahlédnout do poradenských a vzdělávacích systémů jednotlivých zemí. Průběh stáží je ve většině případů kombinací praktické a teoretické části. Účastníci

stáže navštíví různá pracoviště (poradny, úřady práce, informační střediska), a na vlastní oči tak zevrubněji poznávají poradenský systém dané země.

Absolvování stáže znamená pro účastníky nejen výměnu zkušeností o pracovních přístupech, nástrojích, využití informačních technologií, ale také obohacení o kontakt s jinou kulturou, nemluvě o zlepšení jazykových schopností. Získané zkušenosti mohou potom poradci uplatnit v konkrétní práci, třeba při změně přístupu ke klientům nebo v novém pohledu na jejich potřeby a problémy.

Mgr. Helena Vojtášková

Leonardo na konferenci

Když jedna ze součástí Národního vzdělávacího fondu – Národní agentura programu Leonardo da Vinci – pořádala před dvěma lety v březnu 2000 v pražské Olšance konferenci, bylo to u příležitosti ukončení prvního období programu (1995 – 1999) a zahájení období druhého (2000 – 2006). Od té doby byly ukončeny i několikaleté projekty zahajované v závěru prvního období a i v nich již byly vypracovány plánované výsledky v podobě inovativních vzdělávacích učebních materiálů, metodik, software apod. Dál se tím rozšířil soubor produktů, které v rámci programu Leonardo da Vinci v České republice vznikly.

K dosažení úspěchu evropských programů – program Leonardo da Vinci nevýmaje – však nestačí splnit jen cíle jednotlivých projektů, nýbrž je také potřeba, aby byly vypracované výsledky valorizovány, tj. aby je využíval co nejširší okruh uživatelů. Teprve tím se totiž pokročí od zlepšování činnosti jednotlivých organizací začleněných do projektů ke zdokonalování celého systému odborného vzdělávání a podpory zaměstnanosti. Valorizace výsledků programu byla hlavní myšlenkou další leonardovské konference konané 19. března 2002.

Hodnocení přínosů

Konference *Valorizace výsledků prvního období programu Leonardo da Vinci v České republice* měla tři hlavní cíle: především prezentovat výsledky 1. období programu v ČR a výsledky evaluačních a valorizačních prací, dále ukázat konkrétní příklady výsledků dobrých projektů a posléze naznačit možnosti, jak šířit a využívat výsledky programu v co nejvíce institucích. Zúčastnilo se jí 228 odborníků z odborných škol, vysokých škol, podniků a jejich asociací, orgánů sociálních partnerů, úřadů práce, krajských úřadů, regionálních rozvojových agentur, neziskových a dalších organizací, a to ze všech krajů.

Po úvodním vystoupení ředitelky Národního vzdělávacího fondu (NVF) PhDr. Miroslavy Kopicové a představitele Delegace EU v ČR Václava Jabůrka následovaly tři obsahové bloky konference. První byl věnován zhodnocení dosavadních přínosů programu v České republice. Zahájil jej pracovník Národní agentury programu Leonardo da Vinci Ing. Jaromír Coufalík, CSc., souhrnnými informacemi o prvním období programu a jeho výsledcích a o metodách, které Národní agentura programu použila pro evaluaci tohoto období a pro valorizaci výsledků programu.

Těžištěm této části konference byla prezentace hlavních závěrů ze tří zpráv o evaluaci programu, které vypracovali nezávislí experti (evaluační) ze tří oblastí programu: z odborného středního a vyššího školství, z vysokého školství a z trhu práce a podpory zaměstnanosti. Přednesli je ředitel VOŠ a SOŠ G. Habrmana v České Třebové Ing. Milan Kment, předseda Rady vysokých škol ČR doc. RNDr. František Ježek, CSc. ze Zápaadočeské univerzity v Plzni a ředitel Úřadu práce Hradec Králové Ing. David Kafka. Na vystoupení každého z nich reagovali čelní představitelé dvou ministerstev odpovědných za implementaci programu Leonardo da Vinci. Byli to vrchní ředitelka sekce vzdělávání MŠMT PhDr. Jana Švecová, CSc., náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy PhDr. Jana Švecová, CSc., náměstek ministra školství, mládeže a tělovýchovy doc. Ing. Josef Průša, CSc. a za náměstka ministra práce a sociálních věcí Ing. Miroslava Fuchse, který se musel na poslední chvíli omluvit, ředitel odboru poradenství a zprostředkování téhož ministerstva PhDr. Miroslav Kostka. Jejich vystoupení se shodla na tom, že program pomáhá zlepšovat kvalitu odborného vzdělávání a podpory zaměstnanosti a zároveň rozvíjí dovednosti organizací a jejich odborníků pro přípravu a řízení mezinárodních programů.

Prezentace úspěšných

Druhá část konference byla zaměřena na ukázkou úspěšných výsledků projektů. Účastníkům konference byly prezentovány informace o celkem 7 projektech tří druhů (pilotní projekty, projekty jazykových dovedností a projekty mobility). Záměrně byly představeny projekty vztahující se k různým skupinám potenciálních uživatelů. Potěšující bylo, že řešitelé některých projektů informovali i o tom, jak se již výsledky jejich projektů využívají v celostátním měřítku, například výsledky projektu pražské organizace DHV ČR *Průvodce světem povolání* využívají všechny úřady práce v informačních a poradenských činnostech pro uchazeče o zaměstnání.

Třetí část konference byla věnována způsobům podpory využívání výsledků projektů programu Leonardo da Vinci. Účastníci se z vystoupení Silvie Petrové z Národní agentury programu dozvěděli, kde a jak získávat informace o projektech a jejich výsledcích, a to jak na úrovni národní, tak i evropské. Pak postupně vystoupilo několik představitelů orgánů, jež mohou účinně přispět k využívání výsledků programu. Za rezort školství to byl ředitel odboru středního a vyššího odbor-

Konference se účastnilo přes dvě stě odborníků ze školské a podnikové sféry, zástupci orgánů sociálních partnerů, úřadů práce, neziskových a dalších organizací z celé republiky.

ného vzdělávání MŠMT Ing. Vojtěch Šrámek a za rezort práce a sociálních věcí PhDr. Miroslav Kostka. Představitel krajského orgánu, vedoucího odboru školství, mládeže a tělovýchovy Krajského úřadu Ústeckeho kraje Mgr. Jana Žáka, zastoupila Mgr. Irena Bartůňková, ředitelka SOŠ a SOU obchodu a služeb v Ústí nad Labem. Za Hospodářskou komoru ČR vystoupila ředitelka její sekce pro vzdělávání Ing. Jana Chárová.

Účastníci konference si z ní kromě poskytnutých informací odnesli soubor informačních materiálů o programu Leonardo da Vinci a dvě nové publikace, které Národní agentura programu vypracovala a vydala. První z nich má název *Evaluace prvního období programu Leonardo da Vinci (1995 – 1999) v České republice a valorizace jeho výsledků*. Najdou v ní např. úplná znění tří evaluačních zpráv výše zmíněných tří nezávislých expertů, metodologie evaluačních a valorizačních prací, seznam projektů zahrnutých do evaluace a zprávy o již dříve uskutečněných čtyřech valorizačních seminářích. Druhou publikací je *Kompendum projektů 2000*, obsahující stručné charakteristiky všech projektů programu, které předložily české organizace a které byly schváleny v roce 2000. Zájemci je mohou poznat buď prostřednictvím internetové stránky Národní agentury programu nebo je mohou na požádání od Národní agentury programu zdarma získat. Podle reakcí účastníků byla konference úspěšná. Její výsledky by se měly odrazit ve zlepšování odborného vzdělávání a podpory zaměstnanosti v ČR a v posilování jejich evropské dimenze.

Ing. Jaromír Coufalík, CSc.

